

IVO TROŠT:

Glava ali vrh.

Basen.

lad gospodar je sezidal ob razpotju na svojem polju lično znamenje in postavil vanje več podob svetnikov-priprošnjikov. Pozneje je zasadil na levo in desno od povsod vidnega znamenja mlado lipo. Dobro se jima je godilo v rahli poljski zemlji in naglo sta rasli. Kmalu je njuna senca objemala poljsko znamenje. Varovali sta ga tudi piša in plohe, obsipali s cvetjem ter širili okrog prijeten vonj.

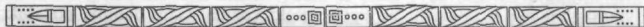
Lipi sta raztezali globoko v zemljo in daleč okolo sebe naglo se debeleče koreninice, ki so si vsak dan prijazno podajale roke v vlažni sočni zemlji prav pod znamenjem. A ne samo to, korenine so bile leto za letom obsežnejše ter so dvigale tla z znamenjem vred nad seboj. Lično znamenje se je nagnilo letos na levo, drugo leto na desno, tretje naprej in se podrla.

Gospodar pride pogledat nesrečo in pravi: „Lipi sta vsega krivi! Posekati ju moram.“ —

Res vzame sekiro ter poseka lipi. V poslednjih vzdihih na tleh sta žalovali za izgubljenim življenjem. Prva opomni tovarišico: „Ko bi naju bil že prej posekal, nego se je podrla znamenje, bi vsaj ono še ostalo; sedaj smo vsi trije izgubljeni. Ali sva medve vedeli, kaj bo, ko se nama je godilo dobro?“

Druga pa pristavi: „Že ko naju je vsadil, bi bil človek lahko vedel, da dvignejo najine korenine znamenje in ga podro, ker sva preblizu in vsak dan bliže zidu. Sedaj šele vidi nesrečo in se jezi. In vendar ima človek tam glavo, kjer imamo me drevesa komaj — vrh!“

S tem prepričanjem sta končali bujno življenje.

Molitev.

*Dolga je njiva, široka,
kjer orjem;
in težka je zemlja,
kjer sejem,
sadim si bodočnost.*

*Daj mi moči, o, Bog — moči,
da ne podležem v tem boju!*

Leopold Lovšin.

